

Do druku nr 774

Związek Województw Rzeczypospolitej Polskiej

Warszawa, 3 sierpnia 2016 r.

ZW/0714/163/16

SEKRETARIAT SZEFA KS

L.dz.

Data wpływu08...08...2016

Pan

Lech Czapla

Szef Kancelarii Sejmu RP

Szanowny Panie Ministrze,

w odpowiedzi na pismo z dnia 18 lipca 2016 r. o, dotyczące przedłożenia opinii do poselskiego projektu ustawy (MK-020-236/16) - o zmianie ustawy - Prawo ochrony środowiska w załączeniu, przekazujemy opinie otrzymane z województw: wielkopolskiego oraz warmińsko-mazurskiego.

Z wyrazami szacunku

/-/ Bogdan Ciepielewski

2 up. [signature]
Dyrektor Biura ZWRP

URZĄD MARSZAŁKOWSKI
WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO
Departament Środowiska

DSR-III.0821.52.2016

Poznań, dnia 28 lipca 2016 r.

Odnosząc się do pisma przesłanego drogą elektroniczną, dotyczącego projektu ustawy o zmianie ustawy - Prawo ochrony środowiska, informuję, iż po zapoznaniu się z jego treścią wnoszę poniższą uwagę.

Wydłużenie okresu dochodzenia roszczeń z tytułu ograniczenia korzystania z nieruchomości (na skutek wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego) z 2 do 5 lat jest rozwiązaniem niekorzystnym dla organów, które takie regulacje prawne wprowadzają. Z całą pewnością wpłynie to na wzrost żądań odszkodowawczych, a to z kolei spowoduje zwiększenie wydatków po stronie ww. organów, ponieważ zgodnie z art. 134 pkt 1 ustawy Prawo ochrony środowiska - do wypłaty odszkodowania lub wykupu nieruchomości zobowiązana jest, m. in. właściwa jednostka samorządu terytorialnego - jeżeli ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości nastąpiło w wyniku uchwalenia aktu prawa miejscowego przez organ samorządu terytorialnego. Zważywszy, na fakt, że sejmiki województw podejmują uchwały w sprawie parków krajobrazowych i obszarów chronionego krajobrazu, na terenie których wprowadza się różnego rodzaju ograniczenia, powyższy problem dotyczy również samorządów województw.

Z poważaniem

Olsztyn, 27.07.2016 r.

opinia do projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska (druk 774)

Zmiana art. 129 ust. 4 ustawy *Prawo ochrony środowiska*, polegająca na wydłużeniu z 2 do 5 lat okresu, w czasie którego można wystąpić z roszczeniem o odszkodowanie z tytułu ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości, stanowi realne zagrożenie obciążenia budżetu samorządu województwa.

Zgodnie z art. 16 ust. 3 i art. 23 ust. 2 ustawy o *ochronie przyrody* utworzenie parku krajobrazowego lub powiększenie jego obszaru oraz wyznaczenie obszaru chronionego krajobrazu następuje w drodze uchwały sejmiku województwa. Tymi uchwałami można wprowadzać na przedmiotowych formach ochrony przyrody szereg zakazów, np. wykonywania prac ziemnych trwale zniekształcających rzeźbę terenu, z wyjątkiem prac związanych z zabezpieczeniem przeciwsztorowym, przeciwpowodziowym lub przeciwosuwiskowym lub utrzymaniem, budową, odbudową, naprawą lub remontem urządzeń wodnych czy dokonywania zmian stosunków wodnych, jeżeli służą innym celom niż *ochrona przyrody* lub zrównoważone wykorzystanie użytków rolnych i leśnych oraz racjonalna gospodarka wodna lub rybicka itd. Wprowadzenie zakazów na określonym terenie może powodować ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości.

Co istotne w przypadku aktualizacji uchwał sejmików lub przyjmowania uchwał sejmiku w miejsce wciąż obowiązujących rozporządzeń wojewodów należy obecnie posługiwać się katalogiem zakazów określonych w znowelizowanej z dnia 11 września 2015 r. ustawie o *ochronie przyrody*, co oznacza że w zakazie „budowania nowych obiektów budowlanych w pasie szerokości 100 m od linii brzegów rzek, jezior i innych naturalnych zbiorników wodnych”, ze względu na wprowadzenie nowej definicji rzeki, za rzekę uważa się każdy ciek naturalny w rozumieniu art. 9 ust. 1 pkt 1c ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – *Prawo wodne*, tj. rzeki, strugi, strumienie i potoki oraz inne wody płynące w sposób ciągły lub okresowy, naturalnymi lub uregulowanymi korytami. W przypadku wprowadzenia ww. zakazu w znowelizowanym brzmieniu następuje zaostrożenie dotychczas obowiązujących ograniczeń.

Ponadto projekt ustawy o *zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska* (druk 774) wprowadza ww. 5-letni okres w stosunku do aktów prawa miejscowego już obecnie obowiązujących.

Nadmienić należy, że do 12 września 2018 r. sejmiki województw zobowiązane są do przyjęcia uchwał ws. audytu krajobrazowego. Wyniki audytu krajobrazowego powinny znaleźć się w planie ochrony dla parku krajobrazowego poprzez określenie granic stref ochrony krajobrazów stanowiących w szczególności przedpola ekspozycji, osie widokowe, punkty widokowe oraz obszary zabudowane wyróżniające się lokalną formą architektoniczną, wraz ze wskazaniem które z zakazów, wymienionych w art. 17 ust. 1a ustawy o *ochronie przyrody*, obowiązują w danej strefie. Plan ochrony dla parku krajobrazowego, w części dotyczącej:

- 1) określenia granic stref, o których mowa w art. 20 ust. 4 pkt 7 ustawy o *ochronie przyrody*,
 - 2) wykazu obiektów o istotnym znaczeniu historycznym i kulturowym, o których mowa w art. 20 ust. 4 pkt 8 ustawy o *ochronie przyrody*,
 - 3) wprowadzenia zakazów, o których mowa w art. 17 ust. 1a ustawy o *ochronie przyrody*
- jest aktem prawa miejscowego.

Ponadto zgodnie z art. 17 ust. 1a ustawy o *ochronie przyrody* w parku krajobrazowym, w strefach, o których mowa w art. 20 ust. 4 pkt 7 ustawy, dla terenów:

1) objętych miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego wprowadza się zakazy:

- a) lokalizowania nowych obiektów budowlanych,
- b) zalesiania;

2) nieobjętych miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego wprowadza się zakazy:

- a) lokalizowania nowych obiektów budowlanych,
- b) lokalizowania nowych obiektów budowlanych odbiegających od lokalnej formy architektonicznej,
- c) lokalizowania nowych obiektów budowlanych o wysokości przekraczającej 2 kondygnacje lub 7 m,
- d) zalesiania.

Dla obszarów chronionego krajobrazu na podstawie art. 23a ustawy o ochronie przyrody sejmik województwa, w drodze uchwały stanowiącej akt prawa miejscowego:

1) wyznacza, w granicach krajobrazów priorytetowych zidentyfikowanych w ramach audytu krajobrazowego, strefy ochrony krajobrazu stanowiące w szczególności przedpola ekspozycji, osie widokowe, punkty widokowe oraz obszary zabudowane wyróżniające się lokalną formą architektoniczną, istotne dla zachowania walorów krajobrazowych obszaru chronionego krajobrazu, wraz ze wskazaniem które z zakazów, wymienionych w art. 24 ust. 1a ustawy o ochronie przyrody, obowiązują w danej strefie.

Ponadto zgodnie z art. 23 ust. 1a ustawy o ochronie przyrody na obszarze chronionego krajobrazu, dla terenów:

1) objętych miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego i położonych w strefach, o których mowa w art. 23a ust. 1 pkt 1, wprowadza się zakazy:

- a) lokalizowania nowych obiektów budowlanych,
- b) zalesiania;

2) nieobjętych miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego położonych w strefach, o których mowa w art. 23a ust. 1 pkt 1, wprowadza się zakazy:

- a) lokalizowania nowych obiektów budowlanych,
- b) lokalizowania nowych obiektów budowlanych odbiegających od lokalnej formy architektonicznej,
- c) lokalizowania nowych obiektów budowlanych o wysokości przekraczającej 2 kondygnacje lub 7 m,
- d) zalesiania.

Zgodnie z art. 23 ust. 1b ustawy o ochronie przyrody na obszarze chronionego krajobrazu zakazuje się niszczenia i uszkodzania obiektów o istotnym znaczeniu historycznym i kulturowym wskazanych w uchwale, o której mowa w art. 23a ust. 1 ustawy.

Sposób sformułowania zapisów art. 17 ust. 1a i art. 23 ust. 1a ustawy o ochronie przyrody sugeruje, że zakazy te są obligatoryjne.

Powyższe obowiązki nałożone ustawą na samorząd województwa skutkują koniecznością przyjęcia uchwał, które w przypadku wystąpienia z roszczeniem o odszkodowanie z tytułu ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości będą w okresie 5 lat rodziły niekorzystne skutki finansowe dla budżetu samorządu województwa. Jednocześnie należy wskazać, że jeśli zamiarem autorów projektu ustawy była możliwość występowania z roszczeniem w dłuższym okresie a co za tym idzie by z roszczeniami występowała większa liczba wnioskodawców, to nieprawdziwe są stwierdzenia zawarte w p-kcie 3 i 4 uzasadnienia gdyż w efekcie zmiana przedmiotowych przepisów będzie rodziła dodatkowe skutki finansowe dla budżetu jst, co oznacza również wpływ na sytuację i rozwój regionalny.

DYREKTOR
Departamentu Ochrony Środowiska

Bogdan Meina

Departament Ochrony Środowiska
10-447 Olsztyn
ul. Głowackiego 17

T: +48 89 512 54 40
F: +48 89 512 54 49
E: doc@warmia.mazury.pl
W: www.wrota.warmia.mazury.pl

Certyfikat Systemu
Zarządzania Jakością
ISO 9001:2009
Nr 388/2006

28.07.16 *ML*